

Fogadás a fogadáson

– Jó néhány éve ismerjük már egymást, Kovács úr. Sokan tudják ön-ről, itt, az önök csodaszép országában, hogy tehetős üzletember, több üzem tulajdonosa. A magafajta emberek nagyon jól élnek, bármit megengedhetnek maguknak. Nincsenek anyagi gondjaik és szabadok, akár a madár. Ott és addig üdülhetnek, ahol és ameddig csak akarnak. Ha úgy tartja kedvük, körbenyaralhatják a világot. Végül is minden csak pénzkérdés. Itthon pedig mindig akad valaki, aki vigye az ügyeket.

– Én azért nem mondanám, nagykövet úr, hogy mindent megtehetnék. Egy hirtelen betegség, anyagi csőd, egy fék- vagy sofőrhibás teherautó még engem is könnyen ledönthet a lábamról, az utóbbi még a szó szoros értelmében is. Aztán vagy kísétálhatok a kórházból drága nejemmel géz a kézben, vagy pedig a koporsókészítő és a közjegyző naptárában jelenek meg „sürgős” megjelölésű elintézendőként. Ezzel pedig a balszerencsés örökagyó minden ingatlana és ingósága máris a szerencsés örökösé.

– Na igen, de ez az örökös ugyebár nem más, mint az ember gyereke. A saját gyerekétől csak nem sajnálja a jólétet, Kovács úr?

– Hogyan is sajnálnám, hiszen mégiscsak az én fiam! Idén érettségizik egy jó hírű budapesti gimnáziumban. De nem erről van szó. Inkább arról, hogy micsoda igazságtalanság az, hogy az egyik ember éjt nappallá téve gürcöl, vagy lop, csal és, ha kell, hazudik, esetleg akkor is, ha nem, aztán rövid úton elpatkol. Azon nyomban a helyébe lép valaki más, akinek tulajdonképpen semmi köze sincs a fáradozáshoz, csak annak a végeredményéhez – még, ha az ember saját gyerekéről van is szó –, és egész életében, anélkül, hogy bármilyen munkát kellene végeznie, érdemtelenül élvezzi a verejtékes munkával vagy akár leleménnyel megszerzett vagyon áldásait.

– Nézzen csak körül! Itt van például ez a fogadás. Mennyi csinos, jól öltözött fiatal fiú és lány! Nem hinném, hogy valamelyik hagyományos munkáskerületből csöppentek ide. Nyilvánvalóan a papa meg a mama alapozta meg a jövőjüket, jobban mondva: a jelenüket. Akkor is jól élnének, ha egész életükben nem dolgoznának. Talán azért ügyködnek olyan szorgosan, hogy ne unatkozzanak, és hasznosnak érezhessék magukat. Igen ám, de kinek jó ez – rajtuk kívül? Gazdagok, miközben

elveszik a feljutás lehetőségét a szegényebektől. Apuka és anyuka, vagy nagyapuka és nagyanyuka, egyszer már kiharított egy jókora szeletet a nagy közös tortából, ők pedig azért hajtanak, hogy a maradékból is minél több jusson nekik. Van egy különleges képességük. Ha megáll valaki bármelyikük előtt, egy percen belül szinte forintra ki tudják számítani, hogy mennyi az értéke annak a ruhának, cipőnek vagy egyéb kelléknek, amit az illető magán visel. Gyorsan hozzáadják még a használati tárgyait, amik nála vannak, mondjuk a mobiltelefonját, arany nyakláncát, karóráját, táskáját satöbbi, satöbbi, és máris megfelelő következtetéseket tudnak levonni a szóban forgó egyén anyagi helyzetéről. Ehhez még hozzáadható az illető autójának az értéke is, ha éppen azzal van. Ha a vizsgált személy holmijának értéke meghaladja az egy millió forintot, az autójáé pedig az ötöt, akkor máris maguk közé számítják. Ettől kezdve akár blöffölhet is. Egyébként elég jól ismerem a helyi viszonyokat, ugyanis itt, Budapesten szereztem diplomát. Na, de ennek idestova húsz éve.

– Talán jobban ismeri az itteni helyzetet, mint jómagam, emellett ön feltűnően választékosan beszél a magyart, nagykövet úr, ugyanakkor azt is megfigyeltem, hogy alapvetően szociális beállítottságú. De kérdelem én: tehetek én arról, hogy meggazdagodtam? Végül is igen, de nem lettem volna normális, ha nem használnom ki a privatizáció adta lehetőségeket. Igaz, mostanában elég rosszul megy az üzlet. Mindhárom cégem a csőd szélén áll, és könnyen lehet, hogy nemsokára alább kell adnom. Az éhenhalástól ugyan nem tartok, de nem lesz könnyű visszakapaszkodni az igazán gazdagok világába. Egyébként, ami engem illet, hiszek abban, hogy eljön majd egy igazságos világ, ahol mindenki egyenlő lesz. Persze, nem úgy, ahogyan azt néhány nagy gondolkodó az elmúlt jó százötven évben megálmodta, akik egyetlen emberi tulajdonságot hagytak ki csupán a számításból – a kiküszöbölhetetlen harácstényezőt! A minap hallottam valakitől, hogy a Biblia részletesen ír egy teljes egyenlőségen alapuló új világról. Igaz, még nem néztem utána, de majd szerét ejtem. Nem engedem, hogy csak úgy bemeséljenek nekem bármit.

– Manapság megint „trendy” lett a Bibliával foglalkozni, de én, úgy általában, nem tartom sokra. Tele van ellentmondással és megannyi érthetetlen eseménnyel. Ki tudja, mi az igaz belőle és mi a „beleköltés”? A legtöbb ismerősöm és barátom legendagyűjteménynek tartja. Akadnak olyanok is, akik megpróbálják megmagyarázni, általában azonban nem túl sok sikerrel.

– Szerintem egyetlen ellentmondás sincs benne. Lefogadom, hogy csak mi nem értünk belőle bizonyos dolgokat. Elolvasta már legalább egyszer az elejétől a végéig?

– Őszintén megvallva még egyszer sem, de már több helyen beleolvastam.

– Örülnék, ha legalább egy igazán nagy ellentmondást említene abból a „tele van”-ból.

– Nos, hát...hm. Nna! Szerencsére éppen eszembe jutott egy, ami a múltkoriban ütött szöveget a fejembe, amikor egy bibliai kérdéseket feszegető könyvet olvastam.

– Éspedig?

– Tudja, amikor önök húsvétkor Jézus feltámadását ünneplik, a keresztény gyülekezetekben fel szoktak olvasni az Újszövetségből egy idevágó részt. Ebből az derül ki, hogy Jézus péntek délután háromkor halt meg és vasárnap kora hajnalra támadt fel.

– És mi ebben az ellentmondás?

– Tulajdonképpen semmi, csak hogy van egy olyan rész is az Újszövetségben, ha jól emlékszem, valahol Máté evangéliumában, ahol Jézus jó előre azt állítja magáról, hogy három napot és három éjszakát lesz majd a föld gyomrában, azaz a sírban.

– És miért jelent ez önnek problémát, nagykövet úr?

– Gondoljon csak utána! Ha a maguk Jézusa péntek délután háromkor halt meg és mindjárt el is temették, bár – ahogy olvastam – történt még közben egy és más, vasárnap kora hajnalra pedig már fel is támadt, akkor kis jóindulattal két éjszakát és egy teljes napot töltött el a sírjában. Na már most, itt három dolog lehetséges: vagy annyi idővel péntek előtt halt meg, hogy a vasárnap hajnalig bekövetkezett feltámadásáig eltelhetett három nap és három éjszaka, vagy pénteken halt meg és nem vasárnap hajnalban támadt fel, hanem három nappal és három éjszakával később. Persze, ott van még a harmadik lehetőség is.

– Mi lenne az?

– Hát az, hogy a maguk Jézusa egyszerűen nem mondott igazat. Egyébként ez az egyik megdönthetetlen érvük azoknak az istenhívőknek is, akik nem keresztények, azaz nem Krisztus-követők, és nem fogadják el, hogy Jézus a Megváltó és azt sem, hogy Isten fia.

– Nézze, nagykövet úr! Nem mondhatnám magamról, hogy vallását aktívan gyakorló keresztény vagyok, de mégis vissza kell utasítanom ezt a feltételezést, hiszen ön ezzel cseppet sem burkoltan azt állítja,

hogy Jézus Krisztus hazudott. Teljesen függetlenül attól, hogy mit állítanak néhány nem keresztény vallás képviselői.

– Nem, nem, kedves barátom, ha megengedi, hogy így szólítsam. Egyáltalán nem állítottam azt, hogy a maguk Jézusa hazudott, csak arra utaltam, hogy, ha igazat mondott, akkor az nem igaz, amit önök, keresztények állítanak immár csaknem kétezer éve, nevezetesen az, hogy Jézus péntek délutántól vasárnap kora hajnalig volt a sírban, azaz legfeljebb harminchat órát töltött el ott.

– Érdekes! Ez eddig meg sem fordult a fejemben! Hogy is van ez? Tehát Jézus akkor nem hazudott, ha valóban három napot és három éjszakát töltött a sírban? Ha pedig ez nem bizonyítható be, akkor ilyen kétes kijelentéseken alapul az egész Biblia és maga a kereszténység is? Ugye, ön is érzi, nagykövet úr, hogy ezt a kérdést így nem lehet megközelíteni?

– Nos, túl sok választás nincs, kedves barátom. Egyébként, ahogy maguknál a mesékben mondani szokták: ha nem hiszi, járjon utána! Fogadni mernék, hogy, ha egy év múlva találkozánk, ugyanott tartanánk, mint most! Ön kételkedne, én pedig továbbra sem lennék meggyőződve arról, hogy minden rendben van e kérdés körül.

– Biztosan ismeri, nagykövet úr, Jules Verne könyvét, a „80 nap alatt a Föld körül”-t. Azt hiszem, nekem is elég lenne nyolcvan nap ahhoz, hogy megválaszoljam ezt a kérdést.

– Gondolja, hogy ennyi idő elég lesz egy olyan talány megoldásához, amire csaknem kétezer éve nincs válasz? Sőt! Ami azt illeti, még az erre vonatkozó kérdést is csak kevesen tették fel eddig. Ha sikerülne önnek megfejtene és be is bizonyítania, hogy a maguk Jézusa valóban három napot és éjszakát töltött a sírboltban, ahogy előre megmondta, akkor egyúttal lemosná Jézusról a hazugság vádját, és megdicsőítené a nevét más, nem keresztény vallások hívei előtt. Az ön összes kereszténytársát pedig az egész világon választás elé állítaná: vagy elfogadják az új ismeretet és megvédik Jézust azokkal szemben, akik csalónak és hazugnak tartják, és nem tekintik Isten fiának, vagy továbbra is azt fogadják el, hogy nincs magyarázat erre az ellentmondásra, és minden ezzel kapcsolatos dolgot a misztérium ködébe burkolva hagynak, ahogy eddig tették.

– Nos, mindezek után mi akadályoz meg bennünket abban, tisztelt nagykövet úr, hogy ugyanúgy fogadást kössünk, ahogy Verne könyvében tették az urak? Persze, ami engem illet, nagyon komoly ösz-

szegű tétre gondoltam: kerekén egy millió dollárra. Ennyit még össze tudok szedni, ha mind a három üzememet pénzzé teszem. Ha veszítek, legalább majd elmondhatom, hogy így mulat egy magyar úr!

– Hohó, kedves barátom! Ön elfelejti, hogy én nem tartozom a világ leggazdagabb emberei közé. Csak egy közönséges nagykövet vagyok. Mindenesetre én is úgy gondolom, hogy azért legyen a fogadásunknak komoly a tétje! Maradjunk annyiban, hogy háromszázezer dollárt fizet nekem, ha nyolcvan nap alatt nem tud egyértelmű magyarázatot adni erre a kérdésre.

– És ugyanennyit fizet nekem ön, ha mégis! De tudja, nagykövet úr, ez a háromszázezer dollár azért egy kicsit kevésnek tűnik a dolog jelentőségéhez képest. Ön is biztosan érzékeli, hogy nem csekély horderejű üggyről van szó.

– Nézze, kedves barátom, én elhiszem, hogy a jelenlegi anyagi helyzetében jól jönne önnek kerek egy millió dollár, de, ha valóban sikerülne választ adnia erre a kérdésre, világszerte önről írnának a lapok, az arcképével és interjúival lennének tele a tévécsatornák. Ahogy errefelé szokták mondani: még a csapból is ön folya. Egyszóval: többféleképpen is kamatoztatni tudná az így megszerzett hírnevet.

– Még a történelemkönyvekbe is bekerülnék. Tananyag lenne belőlem. De szép is lenne! Pénz és dicsőség együtt! Egyébként biztos ön abban, hogy ez így történik majd?

– Biztos csak a halál, ahogy itt, önöknél mondani szokták. Bár a mi nap azt halottam egy ige hirdetőtől, hogy talán még az sem. Nos, kedves barátom, azt hiszem, jobban tesszük, ha most gyorsan megkérjük a legközelebbi irányítótoronytól a leszállási engedélyt, és szép lassan ereszkedni kezdünk a landoláshoz. Tegyük hivatalossá a fogadásunkat! Várjon csak egy kicsit! Szervusz, Frédikém, ne haragudj, hogy elrabolak egy pillanatra ettől az igazán tündéri társaságtól! Hadd mutassalak be, kérlek! Ez itt Dr. Aggályos Alfréd, közjegyző. Ez pedig Kovács úr, pontosabban Kovács Arkimédesz. Biztosan hallottál már róla.

– Hogyne, kérlek szépen. Kovács úrról is hallottam és Arkimédeszről is. Elnézést az olcsó poénért! Természetesen ismerem Kovács urat, hiszen országszerte tekintélyes üzletember hírében áll.

– Nézd, Frédikém, egy fogadást kellene közjegyzői okiratba foglalnod.

– Parancsoljanak velem az urak!